

πὺν τὸ τελευταῖο του τιπώθηκε στὸν ἀριθ. 468 (1912) τοῦ «Νουμά».
— Μερικὰ ἀπὸ τὰ περιεχόμενα τοῦ ἐρχόμενου φύλλου: Ἰουλίας Περασάκη, Ὁ Σωκρατικός.— Ἀλκή Θρύλου: Φεγγαροτράγουδο.— Τς. Ζυρίχη.— Ρώ-
μον Φιλύρα, Νέα Εἰσόδια κτλ.

ΑΠΟ ΤΑ 'ΡΟΥΜΠΑΓΙΑΤ ΤΟΥ ΟΜΑΡ ΚΑΓΙΑΜ,,

(Συνέχεια τῆς σελίδας 290).

89.

Ξανάρθαμε στὸ ρεμπελιὸ καὶ στὸ παλιό μας χάλι
Κ' οἱ Πέντε πᾶνε προσενχές, ξεχαστήκαν πάλι.
Μά, ὅπου ποτῆρι βρίσκεται, ἐκεῖ καὶ θὰ μᾶς εὔρης,
Μὲ τεντωμένο τὸ λαιμὸ μακρὺ σὰν τὸ μπουνκάλι.

90.

Ἡ πρώτη νιότη μου ἦ παλιά σήμερα πάλι ξαναῆ,
Καὶ τῆς γαρᾶς ἀποζητῶ τὸ πρῶτο μου νὰ βρῶ κρασί,
Μ' ἂν εἶναι ἄψυ—μὴ περγελᾶς—ἐμένα μὲ γητεύει
Τῇ γέψη ἔχει τῆς ζήσης μου, γιὰ δαῦτο φαίνεται κι'
[ἄψυ.]

91.

Αὐτὸς ὁ θόλος τ' οὐρανοῦ μ' ἔνα γαβάθι μοιάζει,
Ποὺ ἀναποδογυρίστηκε καὶ τοὺς σοφοὺς τρομάζει.
Σὺ κύτταγε τὸν ἔρωτα τῆς κούπας μὲ τὴ στάμνα:
Χεῖλια μὲ χεῖλια βρίσκονται κι' ἀνάμεσα αἷμα στάζει.

92.

Προτοῦ καὶ σένα ἦ Μοῖρα σου ἀπ' τῇ ζωῇ ξεγράφει,
Πῆς νὰ σοῦ φέρουνε κρασί τριανταφυλλὶ στὴ βάρη.
Κακόμοιρε, μὴ νόμισες πῶς εἶσαι σπάνιος θησαυρός,
Καὶ πῶς θὰ σὲ ξεθάψουνε μιὰ καὶ ποὺ σ' ἔχουν θάψει;

93.

Πίνε, γιατί θὰ κοιμηθῆς γιὰ χρόνια μέσ' στὴ γῇ βα'
(θεῖα)
Μονάχος, δίχως σύντροφο, κι' οὔτε γυναῖκα ἀγκαλιά.
Τὸ μυστικό, ποὺ θὰ σοῦ πῶ κύττα καλὰ νὰ κρύψῃς:
Λουλούδια ποὺ μαράθηκαν, ποτὲ δὲν ξανανθίζουν πιά.

94.

Φεύγει ἡ ζωῇ, παράξενο καὶ μάγο караβάνι,
Τῇ στιγμῇ κλέφ' του τῆς χαρᾶς καὶ μόνο αὐτὸ σοῦ
[φτάνει.]

Ἔ Κάπελα! Τί θλίβεσαι γι' τ' αἶθριο τῶν συντρόφων;
Χῦνε κρασί! προτοῦ καὶ τούτη ἡ νύχτα νὰ πεθάνῃ!

95.

Στὰ πλούτη μὴ πιστεύεσαι, δὲν εἶναι σίγουρα πολὺ.
Τὸ νοῦ σου! κ' ἔχει τὸ σπαθὶ τῆς Μοίρας ἄκρη σου—
[βλεπῇ.]

Κ' ἡ τύχη γλυκαμύγδαλα στὸ στόμα σου κι' ἂν βάλλῃ
Κύττα νὰ μὴν τὰ καταπιῇς, μπορεῖ φαράκι νὰν κ' ἐκεῖ.

96.

Πιὸ πέρα ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς κι' ἀπὸ τὴν Πρώτη
[Μέρα, ἐγώ]
Καλέμι, Κόλαση, Οὐρανό. καὶ Πλάκα ζήταγα νὰ βρῶ
Μοῦπε τέλος ὁ Κύριος, Αὐτὸ τὸ πνεῦμα τοῦ φωτός:
«Σὲ σὲ θαβρῆς καὶ Κόλαση, Πλάκα, Καλέμι κι' Οὐρα-
νό.»

97.

Ὅποιος τὸ ἐρωτοβότανο στὰ στήθεια, του ποτίζει,
Μέρα ἀνωφέλευτη καμμιὰ στὸ βίο του δὲ λογίζει,
Ἔτε ζητᾷ τὸ θέλημα τὸ θεῖο νὰ προλάβῃ,
Ἔτε τὸ κρασοπότηρο γιὰ κέφι του γιομίζει.

68.

Ὁ οὐράνιος θόλος, ποὺ ψηλὰ κάθε μναλὸ ξαφνιάζει
Βρίσκω μὲ λύχνο μαγικὸ ἀπαράλλαχτα πῶς μοιάζει
Κ' ἔχει τὸν ἥλιο λάμπα του, τὴν οἰκουμένη λύχνο,
Κ' οἱ ζωγραφιὲς του εἵμαστε μεῖς, ποὺ τίς γυροῦν
γιὰ χάσι.

99.

Μιὰ κ' ἡ ζωὴ φεύγει, περνᾷ, Μπάλη τί εἶναι καὶ Βαγ-
[δάτη,

Πίκρα καὶ γλύκα ποιὸς ζητᾷ στὴν κοῦπα τῇ γεμάτῃ;
Πίνε λοιπὸν κρασί γιατί σὰν φύγωμε κ' οἱ δυὸ μας
Θὰ ψάχνῃ ἀδίκως νὰ μᾶς βοῇ τοῦ φεγγαριοῦ τὸ μάτι!

100

Σὰν ἀνταμώνεστε μαζί καὶ μοῦ μπεκρολογᾶτε
Καὶ λέτε ἄστεϊα, φίλοι μου, δικὰ σας καὶ γελᾶτε,
Σὰν πάῃ νὰ πιάσῃ ὁ κεραστής τὸ θεῖο κρασί τῶν Μά-
[γων]

Στὰ κρασοχαιρετίσματα καὶ μένα μὴ ξεχνᾶτε.

K. ΤΡΙΑΝΕΜΗΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪ'Α ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γραμμὴ Πειραιῶς—Ἀλεξανδρείας

Μόλις ἐκ τῶν ἀγγλικῶν ναυπηγείων παραληφθὲν
θαλαμηγῶν «ΣΥΡΙΑ» ταχύτητος 15 μιλίων. ἀμιθῆ-
του πολυτελείας καὶ ἀνέσεως ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς
(παραλία Τρούμπας) ἕκαστον ΣΑΒΒΑΤΟΝ ὥρα 3 μ.
μ. κατ' εὐθείαν δι' Ἀλεξανδρείαν.

Γραμμὴ Πειραιῶς-Θεσσαλονίκης-Καβάλλας

Γραμμὴ Πειραιῶς Κυκλάδων

Τὸ μὲ διπλοὺς ἑλικας καὶ μηχανὰς ἀφθᾶστον τα-
χύτητος πολυτελείας καὶ ἀνέσεως θαλαμηγῶν ἀτμό-
πλοιοι «ΕΣΠΕΡΙΑ» ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Παραλία
Τρούμπας).

Ἐκάστην ΤΕΤΑΡΤΗΝ, ὥραν 10.30' μ.μ. διὰ
Σύρον Ἄνδρον, Κόρθιον καὶ Τήνον.

Ἐκάστην ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ, ὥραν 8ην μ.μ. κατ'
εὐθεία διὰ Θεσσαλονίκην—Καβάλλαν.

Διὰ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον:

Ἐν Ἀθήναις. Γραφεῖα Γεν. Διευθύνσεως, ὁδὸς Ἀπελ-
λοῦ ἀρ. 1 καὶ εἰς τὰ πρακτορεῖα ταξειδίων κ. κ. Θωμᾶ
Κοῦκ καὶ Υἱοῦ, Ἀδελφῶν Γκιόλμαν καὶ Σ. Σωτηρίου
(Πλατεία Συντάγματος) καὶ Ἰωάννου Ρέντα (παρὰ τὸν
ἡλεκτρικὸν σταθμὸν Ὀμονοίας).

Ἐν Πειραιεῖ. Γεν. Πρακτορεῖον, ὁδὸς Φίλωνος, 44,
(ὁπισθεν ἁγίας Τριάδος).

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μ. Π. Σαλβάγον ὁδὸς Ἀντωνιάδου

(Ἐκ τοῦ Πρακτορείου)

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΔΕΛΗ

Ὁδὸς Μελετιάδου ἀριθ. 1